

živinoreji sreski kmetijski referent g. Verdnič iz Celja. Med drugim je tudi povdarjal, kako važno bi bilo za nas, da si zgradimo silose za hisanje krme in jame za gnojnico; za oboje tudi banovina nekaj prispeva. Potem nam je g. Grah iz Celja, ki je bil pred 87 leti v Gotovljah rojen, razložil, kako je bilo pred desetletji tu. Pred 60 leti so še bile same lesene koč s slamo krite; takšne ni danes niti ene. Tam pa, kjer so danes rodovitne njive in travniki, je bila gmajna in grmovje. Tretje naše društvo se imenuje »Borut«, ki ima: olepševalni, pevski in dramatični odsek. Da živimo v slogi, je najboljši dokaz to, ker že imamo nad 30 let istega župana g. Andreja Antloga, ki je tudi predsednik gasilske čete. Pri zadnjih volitvah je nekaj fantov volilo listo dr. Mačeka; tem bo moral Peter Rešetar povedati, da še nikdar ni noben Hrvat delal za slovenske interese, najmanj pa, da bi se pobrigal za naš hmelj, ki je naš najboljši vir dohodkov.

Trnovlje pri Celju. V nedeljo, 29. decembra je imela JRZ pri nas shod. Govorili so gg. Mihelčič, celjski župan, Fazarinc Anton iz Celja in naš župnik Lasbacher. Shod je bil nadvse dobro obiskan. Zelo dobro je povedal g. Mihelčič: »Kakršne so ceste, takšna je občina.« Naše ceste so take, da dvomimo, ali so v vsem celjskem okraju kje še slabše. Pa kaj ceste! Glavno je pripadništvo k JNS!

Ponikva. Bivši Marušičev kandidat na Jevtičevi listi in vpokojeni učitelj g. Ludovik Komar, rojen v Kobarižu na Primorskem, je dne 30. decembra 1935 izstopil iz rimsko-katoliške Cerkve.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Na novega leta dan so se zbrali nekateri fantje iz Spodnjega Svina in so šli mirne posestnike strašiti; nekemu posestniku so potokli vse šipe in pokvarili okvire na stanovanjski hiši. Naši fantje bi ne bili slabi, le neki človek se je pritepel v našo faro iz sosedne župnije in bo pokvaril marsikaterega peščenega fanta.

Pišce. Te dni povsod sklepajo račune. Se vede dobička in so žalostni izgube. Pa smo tudi mi sklenili bilanco o življenju v naši fari v preteklem letu. Rezultat je sledeči: rojenih 84 in to moških 39, ženskih 45. Mrtvorojen je bil 1, pozneje jih je še umrlo 3. Tudi takih, o katerih se med nami niti govoriti ne bi smelo, smo imeli čeli kup, kar 9. Menda smo enkrat dosegli rekord, toda žalosten rekord. Mrličev smo imeli 54. Ob grobu smo vsi enaki, tega se zaveda najbolj menda smrt. Zato je pokosič med nami 27 moških in 27 žensk. Najstarejši mrlič Travnikar Franc je bil star 90 let. Porocenih je bilo 22 parov. — Veselje je vladalo v hiši g. Vimpolšek Franca in gospe Roze, rojene Slovenec v Pišecah št. 77, odkar se jima je 21. 7. 1935 rodil sin Franc. Dolgo hiša ni imela sreče pri otrokih. Kot bila bi zakleta, da mora vedno spreminjati svoje ime. Pa je bil Franček poln smeha in življenja. Ali nemila smrt je segla s svojo mrzlo koščeno roko v srečno družino. Dne 2. 1. 1936 je sinko Franček po kratki boleznici izdihnil svojo čisto dušico in se preselil med angelčke v nebesa, da sam postane angelček in iz nebes čuva nad atekom in mamico. In to naj v globoki žalosti tolaži žalujoče starše, da vidimo zopet se nad zvezdami!

Velika Polana. Pokojni g. kanonik Fr. Časl je pred leti rad prihajal k nam na razne cerkvene slovesnosti. S svojo neprisiljeno prijaznostjo in ljubeznivostjo si je namah osvojil srca vseh. Pomešal se je rad pred cerkvijo med moške in jim kaj povedal o svojih potovanjih: kako so bili sveti oče navdušeni nad petjem slovenskih romarjev itd. Velikokrat so ljudje povpraševali, kdaj pa zopet pridejo g. kanonik, zato

se je vseh Polančanov polastila globoka žalost, ko se je v cerkvi oznanilo, da je dobri gospod kanonik odšel po plačilo k Bogu. Že v nedeljo in na sv. Treh kraljev dan so premnogi darovali sv. obhajilo in molili za njegov dušni mir. Dne 7. t. m. pa je bila sv. maša za pokojnega, med katero je 111 ljudi, odraslih in šolarjev (52) prejelo v isti namen sv. obhajilo. Prebлага g. kanonika v svojih molitvah ne bomo pozabili nikoli!

Peter Rešetar rešetari.

Zakaj je luna mrknila? Tisti večer je imel v Mariboru sestanek exvoditelj Slovencev g. dr. Marušič. Bilo pa je tako malo ljudi, da si je celo luna zakrila svoj obraz od same žalosti.

Zakaj pa je bil potem potres? Tega je pa povzročil sam gospod Novačan, ko je po mizi udaril.

Zdaj bo nekaj! Svoj čas smo samo štajerci vedeli, kaj je to borba za slovenski jezik. Zdaj so se vendar tudi na Kranjskem spuštali v ta pravičen boj. Nekaj časa je »Jutro« zraven držalo, odkar pa je znano, kedaj je ta razpis izšel, da bi se slovenski jezik malo nazaj porinil, se pa na ta boj jezi. Zdaj bo gotovo nekaj doseženega, kar »Jutru« ne bo všeč!

Strašna vest. Te dni sem srečal nekega poslanca, pa sem mu rekel: Že veš, da dobimo prav v kratkem popolnoma nov parlament? Silno se je prestrašil. Moral sem ga pomiriti s tem, da sem mu pokazal sliko nove stavbe našega parlamenta.

Vino — jugoslovanski petrolej. Angieži in Italijani se tepejo v Abesiniji zaradi petroleja. V Jugoslaviji sicer nimamo petroleja, imamo pa drugo sredstvo za stalne pretepe.

Zakaj ni snega na Pohorju? Letos je čisto ferdirbana zima. Toliko je bilo snega, pa je skopnel, kakor bi kuril pod njim. Tudi če sedaj zapade, ne bo dolgo ležal. Mariborski profesorji so zadevo preštudirali in ugotovili, da so na Pohorju vroča tla nastala in sicer od tedaj, ko so na njem napravili pohorske punktacije.

Veliko zborovanj, veliko pristašev. Pohorci hočejo dokazati, da imajo za seboj veliko ljudi in zato napravijo vsak teden v drugih krajih zborovanje. Na vsa ta zborovanja pa pridejo isti ljudje, saj v krajih jih ja ne poznajo in tako delajo vtis, da jih je povsod veliko! Da se ta goljufija ne bo več ponavljala, so nekateri rodoljubi sklenili, da bodo udeležence zaznamovali ter uporabljajo za to gnjla jajca.

Gorje tebi, zajec! Dolgo časa se že slovenski kmet bori za to, da bi smel zajca kot kmetškega škodljivca prosto uničevati. Niso ga poslušali, trdili so, da je zajec za narodno gospodarstvo nujno potrebna žival. Nekdo pa je prišel na dobro misel. Zanesel je zajce v Beograd, tam so se razplodili kakor zajci, pa so začeli obdelovati beografske vrtove. Zdaj se je dvignil Beograd in zahteval smrt zajcu! Edina nevarnost je zdaj, če bi zaradi političnega nasprotovanja Hrvati bili sedaj za zajca, ker je Beograd proti zajcu.

V Abesiniji je dež. Italijani so napravili tudi proti dežu sankcije in sicer so razpeli — dežnike.

Abesinec odnesel nevesto v vreči.

Prvi Nemeč, ki je prepotoval Abesinijo v sredini 19. stoletja, je bil naravoslovec dr. Schimper iz Mannheima. Mudil se je leta med Abesinci in se je tudi poročil z Abesinko. Iz tega zakona se mu je rodila hčerka, ki je postala na čuden način žena

najbolj mogočnega ter prosiulega abesinskega tolovaja Abe Kassisa. Zanimivo je tudi, kako je prišel poznejši tolovaj Aba Kassis do hčerke nemškega učenjaka.

Omenjeni Nemeč dr. Schimper je zanesel v Abesinijo krompir. Podaril je abesinskim kmetom krompir, katerega so začeli saditi v zelo rodovitno tamošnje zemljo in so dosegli neverjetno obilen pridelek. V zahvalo za krompirjev dar je prinesel Nemcu vsak kmet na leto vrečo na lastni zemlji pridelanega krompirja.

Sin takega hvaležnega kmeta je bil tudi Aba Kassis. Lepega dne je moral tudi on romati k Nemcu z vrečo krompirja na rami. Pri izpraznjevanju vreče mu je pomagala naravoslovčeva hčerka. Koj na prvi pogled se je Aba Kassis zaljubil v lepo dekline. Pri prči je sklenil, da se bo polastil lepoticice nasilnim potom. Izpraznjena vreča mu je bila najbolj primerno sredstvo. Prosil je deklico, naj seže na dno vreče po še par krompirjev. Komaj se je nagnila nad vrečo in segla v njeno globino, jo je pobasal v njo, si naložil najlažje breme na ramo in odhitel z njim proti domu. Presenečena krasotica ni niti vpila na pomoč. V hiši nemškega učenjaka tudi niso opazili, da odhaja Abesinec zopet s polno vrečo. Dolgo so pogrešali gospodično Schimper, predno so zvedeli, da je postala žena Abe Kassisa, ki je postal kmalu po ropu neveste poglavar mogočne tolovajske tolpe, ki je strahovala desetletja Abesince.

Slednjič so Kassisevo družbo cesarjeve čete obkolile, jo zajele in strašno kaznovale. Glavar sam je ušel s par najzvestejšimi, vendar mu ni uspelo, da bi se bil še enkrat povspel do prejšnje moči.

Edinstven slučaj.

V mestu Kolumbus v severnoameriški državi Ohio so avgusta lani obsodili na smrt dvojnega morilca Franka Stallings, ki je bil znan pod imenom »Žvižgajoči zločinec«. Omenjeni je namreč žvižgal plesne šlagerje med krvavim dejanjem in pozneje v sodni dvorani. Izvršitev smrtne kazni je bila določena te dni za deveto uro predpol dne. Stallings je zapustil celico med žvižganjem. Z zavezanimi očmi so ga peljali v prostor, kjer je električni stol. Tamkaj je prosil jetniškega uradnika, naj mu razveže oči, kar so mu ugodili. Stallings se je obnašal čisto mirno med čitanjem smrtne obsodbe in med obvestilom, da je bila sodba potrjena od guvernerja. Nato ga je prijel nadzornik Hermann za roko in ga je hotel odpeljati proti električnemu stolu. In ravno na ta trenutek je na smrt obsojeni čakal. Z bliskovico je segel pod svojo bluzo in je potegnil dolgo britev, s katero je hotel zamahniti proti pazniku. Napadeni je pravočasno odskočil, a Stallings je življenjsko nevarno obklal zdravnika dr. Irvinsa. Medtem so si opomogli od iznenadenja navzoči pazniki toliko, da so se vrgli nad besnečega obsojenca in so ga prisilili na tla. Stallings se je branil kot zbesnel. Pet mož ga je komaj ukrotilo in posadilo na električni stol in izvršilo smrtno kazen. Naknadna preiskava je dognala, da je utihotapila Stallingsu britev neka prijateljica, ki ga je obiskala zjutraj pred usmrtitvijo. Opisani slučaj je edinstven v kroniki zločinov, da se je na smrt obsojeni tik pred smrtjo branil na življenje in smrt.